

ikke at komme til at staa ringere paa Markedet end Sverige. Det kunde altsaa tænkes den Gang. Nu staa Sagen igjen saaledes, at det ærede Medlem kan sige: Vi overlade Ministeren fremdeles Ansvar. Saaledes ogsaa i Folkethinget, men nu har man der stemt hele Udførselsforbudet ud. Jeg tror, at den Side, som stemte imod det, var villig til at sætte det ind i Loven, naar Ministeren vilde tage det paa den Betingelse, at der skulde foreligge særlige Grunde for ham til at bruge det. Jeg siger imidlertid Nei, jeg vil ikke tage det paa disse Betingelser, jeg har undersøgt Sagen, jeg har havt Bemyndigelse til at udstede Forbudet, og jeg anser det nu for rigtigt at udstede det, og derfor har jeg tilladt mig at foreslaa det i Loven. Hvis jeg modtager en saadan Bemyndigelse, er det klart, at Ministerens Stilling med Hensyn til en Lov, der skal vare i længere Tid, bliver meget daarlig. Naar man enes om at give Ministeren en Bemyndigelse i den Forstand, vil Følgen nemlig være, at Nogle gjøre det, fordi de ønske, at han ikke skal bruge den, og Andre, fordi de ønske, at han skal bruge den, og det er mig, der skal begrunde det. Jeg mener derfor, at man kan forlange, at Rigsdagen nu tager Standpunkt og ikke overlader Bemyndigelsen til Ministeren. Jeg skjønner ikke rettere, end at det er betimeligt at stille Sagen saaledes. Naar den ærede 1ste Landssthingsmand for 6te Aarss (S. Pedersen) siger, at det ikke er noget imodkommende Forslag herfra, maa jeg sige, at det er det. Hvis det ærede Medlem vil sammenligne Lovforslaget, vedtaget med de Endringer, der ere foreslaaede af Regjeringen med det, der gælder i Diebliffet, vil han ganske vist finde, at der nu er viist stor Smødekommehed, men paa Spørgsmaalet: Udførselsforbud eller Ikke-Udførselsforbud, mener jeg, at der ikke bør være nogen Mellembøi. De, der stille Endringsforslag, maa altsaa enten opstille Forbudet eller, som Folkethinget havde gjort, stemme det ud. Dette, forekommer det mig, var en meget plausibel Udvei; men at lægge Ansvar og Byrden over paa Ministeren, fordi man ikke selv kan enes om, hvad man vil, det tror jeg ikke er rigtigt, i alt Fald ikke i en Lov, der skal være permanent. Jeg tror altsaa, at der vil komme Klarhed over Danmarks Stilling paa det engelske Smørmarked, hvis man vedtager dette. Det følger af sig selv, at man ikke kan fremsføre bestemte Kjendsgjøringer og sige, at saaledes og saaledes vil Sagen stille sig. Det er ganske umuligt. Men de, der have fulgt med og set, hvorledes vi have maattet procedere i England den ene Gang efter den anden, fordi Irælænderne

have folgt deres sammenlavede Smør for dansk Smør, og hvorledes vor Konsulent i England hvert Diebliff har maattet optræde mod, at den og den Blanding gif under dansk Navn, og ganske vist i mange Tilfælde ikke har været i Stand til at forhindre Sligt, fordi det ikke er forbudt i England at give sit Fabrikat et hvilket som helst Navn, tror jeg, man erkjender, at naar vi, bort lille Land, varetage denne store Interesse, som vi have, paa den Maade, som her er foreslaaet, uden at staa noget som helst Mennekte, gjøre vi en fuldt forsvarelig Handling, selv om jeg skal indrømme, at det er et noget extraordinært Skridt. Dette er ganske vist Hovedbestemmelsen i Lovforslaget, og jeg haaber, at man vil følge Forslagsstillerne i denne Retning. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne spurgte mig om Bestemmelserne ved Skibsprovianteringen. Jeg skal svare, at i Almindelighed gælder for Skibsproviantering aldrig Bestemmelserne om Udførsel. Skibe have Lov til frit at proviantere i danske Havne. Selv om de forsyne sig med Varer, for hvilke der er Udførselsforbud, vil Forbudet aldrig blive gjort gældende ved denne Proviantering, saa længe Forsyningen sker til eget Brug. Derom er der ikke Tvivl. Jeg haaber, at den ærede Ordfører er fyldestgjort nu, jeg tror ogsaa, at han selv forstod Sagen saaledes. Jeg har saaledes angivet min Stilling til Endringsforslaget under Nr. 4, og hvad dertil hører, hvilket jeg altsaa anbefaler til Vedtagelse, hvad jeg for Resten gjør med Hensyn til samtlige Endringsforslag. — Om Endringsforslaget under Nr. 7 angaaende Margarineost anser jeg det dog for nødvendigt at bemærke, at Bestemmelsen i og for sig er god, som den staa der, men at jeg dog har tilladt mig at foreslaa en Del Mere i selve Lovforslaget. Jeg vilde have sat Pris paa at faae dette Mere, fordi jeg tror, at vi behøve dette Mere. Man kan se hver eneste Dag i Kjøbenhavn liggende i Handlendes Vinduer Oste og Stykker af Oste, mærkede Sødsmælksof og med andre Navne — jeg siger ikke hvor, men Enhver, der har Die derfor, vil let kunne se det — og jeg mener, at det maa forlanges, at naar der fabrikeres Margarineost til Salg, skal den være mærket som den Ost, den er. Man maa overfor Osten forholde sig paa samme Maade som overfor selve Margarineen, og det maa kunne forlanges, at der i de Butikker, hvor denne Ost sælges, foregaar en Indpaktning i let kjendeligt Papir f. Ex. Man kan sætte røde, gule, grønne og violette Farver paa dette Papir; blot man har Noget, der angiver, at det er Margarineost, der sælges. Den bør ikke kunne sælges som Sød-